



Το δωμάτιο του Σαμίρ

Έτσι πιτλοφορείται η μικρού μήκους ταινία του παλαιστινιακής καταγωγής ντοκιμαντερίστα Osama Qashoo. Αν και το 17λεπτο φιλμ γυρίστηκε το 2011, δέκα χρόνια μετά μπορεί να περιγράψει με σχετική ακρίβεια το τι συμβαίνει μέχρι σήμερα στις κατεχόμενες γειτονίες της Ιερουσαλήμ. Ο Σαμίρ γυρίζει από το εξωτερικό και η οικογένειά του τον υποδέχεται σε γιορτινή ατμόσφαιρα στο σπίτι που μεγάλωσε. Όταν πάει να ανοίξει την πόρτα που οδηγεί στο παιδικό του δωμάτιο, βλέπει πως εκείνη είναι χτισμένη με τούβλα. Αποφασίζει λοιπόν να προσποιηθεί τον εβραίο ξεναγό, πείθει μία ομάδα τουριστών να τον ακολουθήσει, προσπερνούν τους ισραηλινούς στρατιώτες που περιφρουρούν τους κατειλημμένους χώρους και διηγείται την προσωπική του ιστορία, μέσα από τις αναμνήσεις που έχει κρύψει στο κατεχόμενο παιδικό του δωμάτιο.

Εδώ και δεκαετίες το κράτος του Ισραήλ έχει επιβάλει ένα καθεστώς απαρτχάιντ ενάντια στους παλαιστίνιους. Αυτό θα μπορούσε να περιγραφεί ως ένας διαρκής θεσμικός, στρατιωτικός και χωροταξικός αποκλεισμός, που πολύ συχνά φτάνει στα όρια της ωμής βίας και της φυσικής εξόντωσης. Το τελευταίο καρέ αυτής της πολιτικής είναι οι βίαιες εξώσεις οικογενειών από την γειτονιά της Sheikh Jarrah στα ανατολικά της Ιερουσαλήμ, οι οποίες όπως ήταν δίκαιο προκάλεσαν δυναμικές αντιδράσεις. Οι πέτρες που πετάχτηκαν σε ισραηλινούς στρατιώτες απαντήθηκαν με μεταλλικές σφαίρες ντυμένες με καουτσούκ, οι προσευχές για το Ραμαζάνι διεκόπησαν βίαια από τα δακρυγόνα και άλλο ένα πολύνεκρο στιγμιότυπο κλιμακώνεται εις βάρος του πιο στριμωγμένου πληθυσμού.

Η διεθνής στάση είναι η αναμενόμενη: ανησυχία για την ευρύτερη περιοχή της μέσης ανατολής, καταδίκη της βίας και εκκλήσεις για συμβιβασμούς εκατέρωθεν. Η φρασεολογία που αναπαράγεται στα mainstream - και όχι μόνο - media ξεπλένει το απαρτχάιντ καθεστώς εις βάρος των Παλαιστινίων και κανονικοποιεί έναν διαρκή και άνισο νεο-αποικιοκρατικό πόλεμο. Σε αυτό το κλίμα κινήθηκε και η ανακοίνωση που εξέδωσε το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών, αναγνωρίζοντας το «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα», καλώντας βέβαια και σε αποκλιμάκωση για τα μάτια του κόσμου. Δε θα μπορούσε να κάνει αλλιώς ως στρατιωτικός και στρατηγικός σύμμαχος την τελευταία δεκαετία. Από την πλευρά μας, εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς από το να συναντήσουμε τους αγώνες των Παλαιστινίων εκεί που συναντιούνται οι κοινί μας εχθροί.

R.I.P. Flex

Γενικά η κατάσταση δεν είναι κι η καλύτερη δυνατή παγκοσμίως. Κι αν έχουμε μια αδυναμία να κατανοήσουμε τις ισορροπίες στη Μέση Ανατολή και την Παλαιστίνη, μας είναι ακόμα πιο δύσκολο να καταλάβουμε τι σημαίνουν οι 25 νεκροί το τελευταίο διάστημα από σφαίρες αστυνομικών στην Μπογκοτά και το Κάλι. Μπορούμε μετά βεβαιότητας να πούμε πως ανάμεσα στους top προμηθευτές αυτών των όπλων στην Κολομβία είναι η Γαλλία, επίσης καλή σύμμαχος του ελληνικού κράτους. Από μια τέτοια σφαίρα έχασαν οι δικοί του τον Flex, έναν γκραφιτά ο οποίος κατέβηκε στις μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην υπερφορολόγηση βασικών αγαθών που γονατίζουν τους γηγενείς και την εργατική τάξη της Κολομβίας. Κορώνα - ξεκορώνα, εκεί άμα τραυματιστείς από σφαίρα δεν πας νοσοκομείο: οι ρουφιάνοι και το κόστος ιατρικής περίθαλψης είναι απαγορευτικά εδώ και χρόνια. Τουλάχιστον η περίθαλψη φαίνεται να βρίσκεται στα χέρια των κοινοτήτων στις γειτονίες και οι γειτονίες ξέρουν να κλαίνε τους/τις νεκρούς/ές τους. Κι αν κάτι φτάνει από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού ίσως είναι ένα δίστιχο του Calle 13, με το κομμάτι του οποίου ξεκινούν πολλές από τις τελευταίες κινητοποιήσεις, αλλά απαγορεύεται από το youtube και τις υπόλοιπες πλατφόρμες της χώρας:

Aguantamos el frío del ártico,
el calor del trópico
Aguantamos con anticuerpos los virus
microscópicos

(Αντέχουμε στο κρύο της αρκτικής,
στη ζέση του τροπικού κλίματος
Αντιστεκόμαστε με αντισώματα
σε μικροσκοπικούς ιούς)





Ψεκάστε τους ναζί

Είναι 26/4 και η Ράγιο Βαγιεκάνο υποδέχεται στη Μαδρίτη την ουραγό Αλμπαθέτε. Έχουμε που έχουμε ξενερώσει που δεν μας αφήνουν να μπούμε μέσα να δούμε λίγη μπαλίτσα, ο ξεφτίλας ο πρόεδρος δίνει προσκλήσεις στα ακροδεξιά καθίκια της Vox, Σαντιάγο Αμπασκάλ και Ρόσιο Μοναστέριο (ισπανίδα Τραμπ κατά την αλήθεια που κρύβουν τα παρατσούκλια). Οι μπάτσοι τριγύρω είναι παραπάνω απ'ότι συνήθως, τί να κάνουμε, βλέπουμε στο καφενείο το ματς και δεν μας πάει καλά. Τραβηγμένη κόκκινη στον δικό μας και με πέναλτυ το 1-2, ισοφάρησε το δεκάρι μας στο 87' και πάλι καλά να λέμε. Θα μείνουμε στην κατηγορία. Η πρόκληση δεν γίνεται να περάσει αναπάντητη και την επόμενη μέρα βάζουμε τα φωσφοριζέ μας να μοιάζουμε με τους υγειονομικούς και πάμε να απολυμάνουμε το γήπεδο της γειτονιάς μας που τόλμησαν και πάτησαν οι σκατιάρηδες, μη σώσουν. Το πήρανε το μήνυμα. Κι άσε τους μεγάλους να σχεδιάζουν κλειστές ευρωπαϊκές λίγκες και πλούσιο περιεχόμενο για τους παγκόσμιους ψηφιακούς πελάτες του αθλήματος. Μέχρι να γίνουν main-stream τα κλοτσίδα στις καρωτίδες των ναζί έχουμε σαββατοκύριακα μπροστά μας.

Κυκλοφορούν-κολλιούνται

Εκδήλωση-Βιβλιοπαρουσίαση

"1821: Ιστορικά ζητήματα στις απαρχές του ελληνικού κρατικού και καπιταλιστικού σχηματισμού" στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου από το Antifascist Action. Εισήγηση/παρουσίαση: αυτόνομη ομάδα έρευνας και τεκμηρίωσης πρότζεκτ* 21 (05/21).



Μείωση του χρόνου εργασίας
Αυξήσεις στους μισθούς!
Αφίσα από την Εργατική
Αντιφασιστική Δράση (05/21).



Ενάντια στο Νέο Φασισμό!

Graffiti στο κέντρο του Περιστερίου από το Antifascist Action και το Antifa Shalala, (04/21).

VERSUS

σχόλια & σύντομα
διατυπωμένες
αντιθέσεις-

Πειραματικά pongos

Παρουσιάζεται σαν το φως στο τούνελ, σαν η ελπίδα μιας κάποιας επιστροφής στην κανονικότητα. Εδώ και καιρό, σε πολλά σημεία του πλανήτη διοργανώνονται με τις ευλογίες του κράτους events με μαζική παρουσία ανθρώπων και στενή εποπτεία από μπάτσους, ιατρικά κλιμάκια και ερευνητές. Σκοπός είναι λείει να δουν τη διασπορά του ιού σε τέτοιες συνθήκες. Και τα αποτελέσματα είναι «ενθαρρυντικά». Θα πήγαινε κανείς/καμία σε ένα γανε party με τους γονείς του; Όχι. Παρ'όλα αυτά καλοθελητές βρέθηκαν, δέχθηκαν να προσκομίσουν αρνητικό τεστ και πήγαν να τσεκαριστούν και πάλι πέντε μέρες μετά «την καλύτερη νύχτα που πέρασαν τον τελευταίο χρόνο». Στη Βαρκελώνη ήταν υποχρεωτική η χρήση μάσκας, στο Λίβερπουλ όχι. Αλλά τί σημασία έχει; Σημασία έχει να βρεθούν οι νέοι όροι με τους οποίους θα γίνονται αυτές οι συναυλίες, ποιοι και ποιες θα αποκλείονται, ποιοι και ποιες θα τις απολαμβάνουν σαν απόρροια της προσαρμοστικότητάς τους στη νέα εποχή και γενικότερα το πως θα στηθεί η οικονομία γύρω από αυτό που ονομάζεται πολιτισμός. Επίσης, το σημαντικότερο: το νέο παράδειγμα δημιουργεί τέτοιες τομές και αντιθέσεις σε σχέση με τους τρόπους που έχουμε μάθει να συναθροίζομαστε, ώστε η όποια αντιπρόταση κατηγοριοποιείται αμέσως ως ανεύθυνη κι επικίνδυνη. Είτε θα διασκεδάσετε όπως θέλει η υπό αναδιάρθρωση βιομηχανία, είτε live streaming, είτε καθόλου! Πάλι καλά έχουμε να περιμένουμε το επόμενο antifa live (και όχι μόνο), ώστε να μη μας κοιτάν περίεργα οι περίεργοι.